

KLEIN-DUIMPJE

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

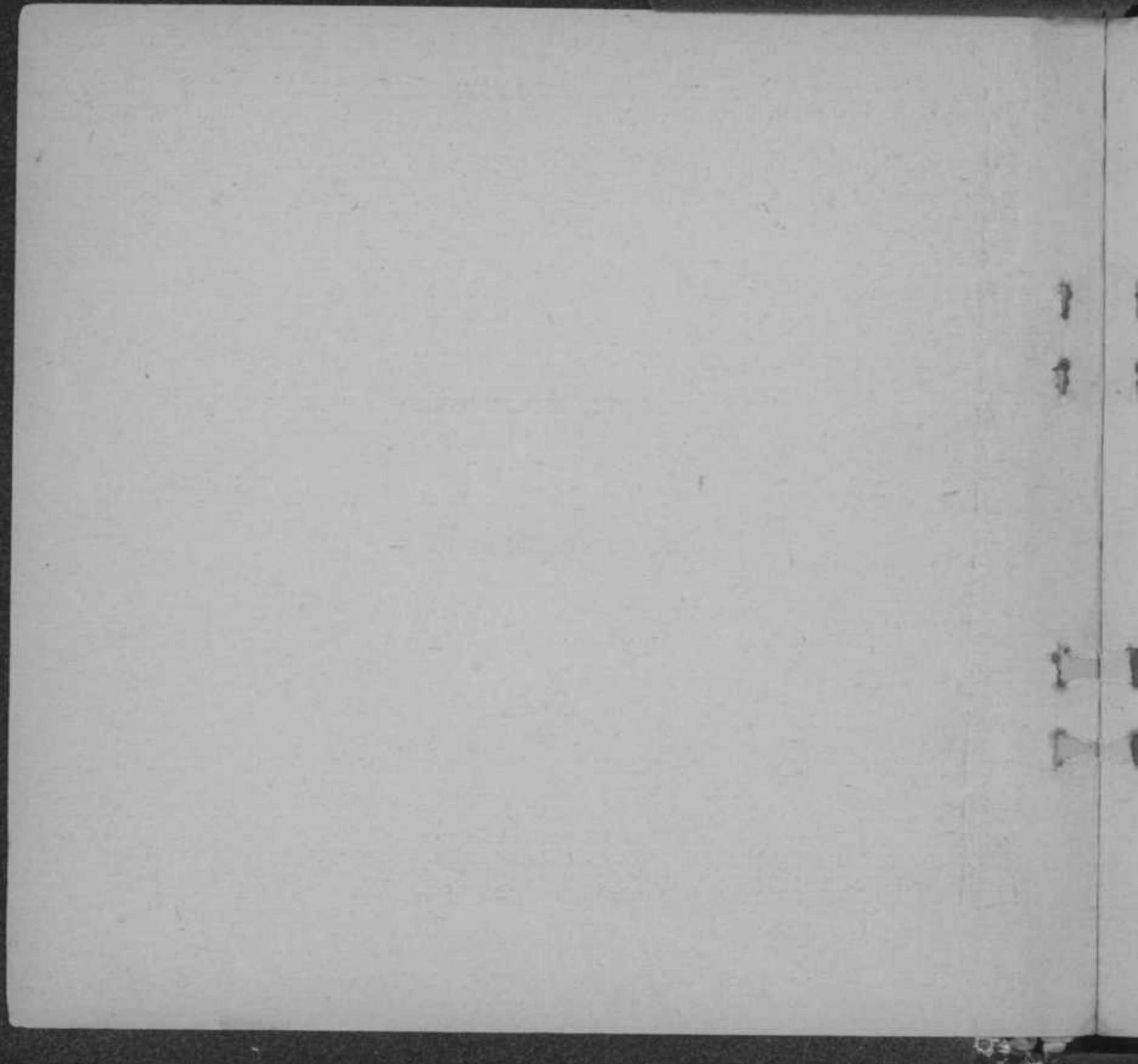

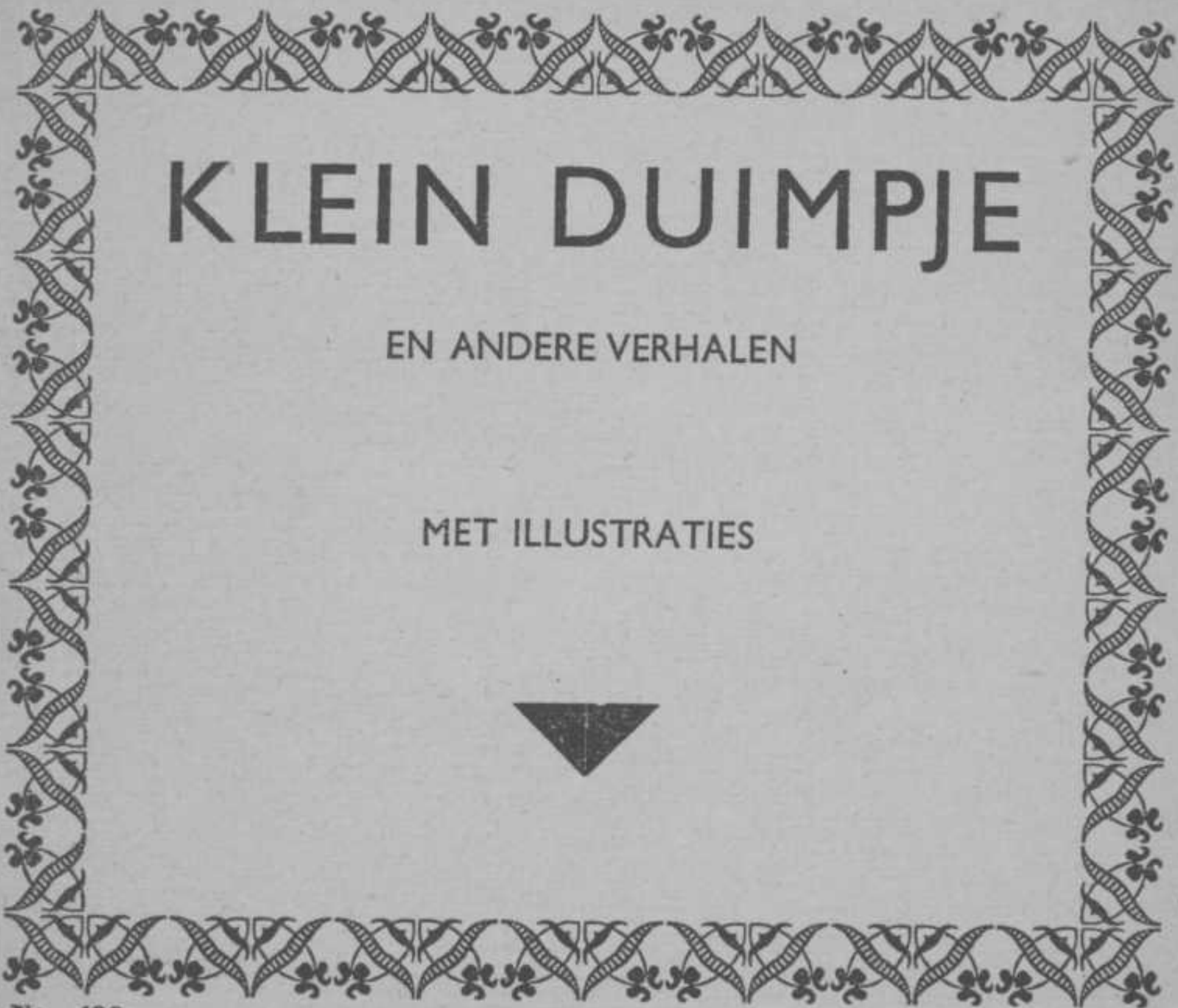
28287776

9034032

SPROOKJESBOEK 2

No. 409. Klein Duimpje

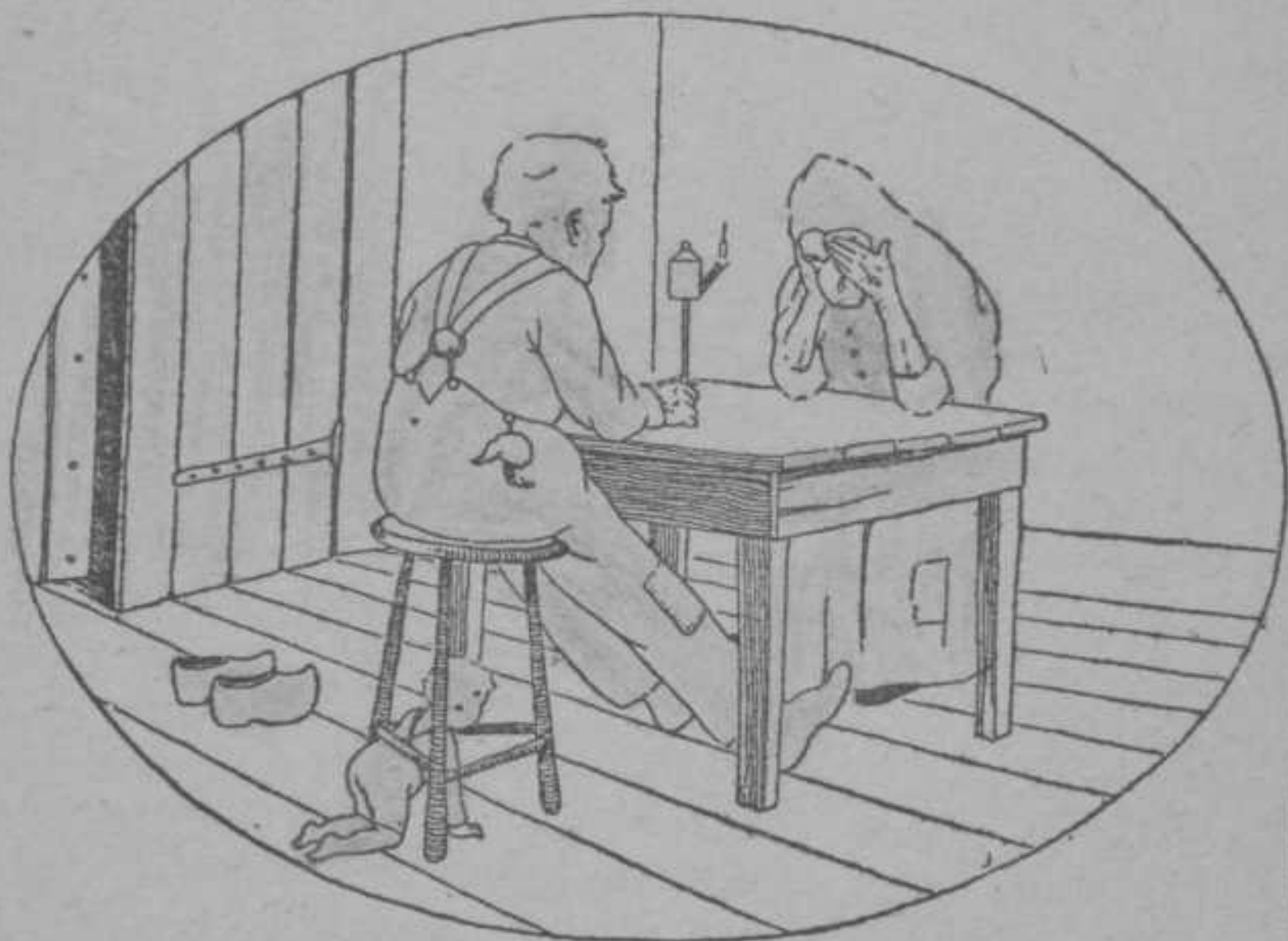

KLEIN DUIMPJE

EN ANDERE VERHALEN

MET ILLUSTRATIES

DE BEDROEFDE OUDERS VAN KLEIN DUIMRJE

KLEIN DUIMPJE.

Een oude houthakker had acht kinderen ; de oudste was 12 en de jongste 6 jaar. Deze was niet grooter geworden dan de duim van zijn vader. Daarom gaf men hem den naam „klein duimpje”. Hoe klein hij ook was, was hij flinker dan de andere kinderen. Op een avond, toen de kinderen in bed lagen, zeide de vader tot zijn vrouw: „de tijden zijn zoo slecht vrouw en we hebben geen eten meer voor de kinderen, morgen zend ik ze weg het bosch in, en ik hoop, dat onze lieve Heer dan voor hun zal zorgen”. De arme vrouw schreide maar zij kon er niets aan doen. Klein duimpje had alles gehoord, doch de andere kinderen sliepen. 'sNachts stond hij op, ging stilletjes

naar een beekje, vulde zijn zak met witte steentjes en ging weer slapen. Des morgens riepen de ouders hun, en zeiden: „kom kinderen, wij gaan het bosch in.” De kinderen stonden op, kleeden zich aan en gingen heen. Klein Duimpje liep achteraan en liet telkens een wit steentje vallen. De ouders sloegen ongemerkt een laan in, lieten de kinderen alleen en gingen langs een omweg naar huis. Zoodra de kinderen dat bemerkten, begonnen zij luidkeels te jammeren en te huilen. Klein Duimpje lachte ze uit, en zeide: „Wees gerust, ik vind den weg terug.” Toen ging hij vooruit langs den weg, waar de witte steentjes, lagen, en eer het duister was, stonden de acht kinderen weer bij het ouderlijk huis. Ze durfden echter niet naar binnen, maar luisterden aan de deur, daar hoorden zij moeder zeggen: „tijdens wij in het bosch waren, heeft een onbekende ons brood, vleesch, melk en eieren gezonden.” Ach, waren onze kinderen maar weer bij ons. „Hier zijn wij” riep klein Duimpje en huppelde gevolgd door al de kinderen de kamer binnen.

De ouders waren zeer blij, en gaven hun allen een heerlijken maaltijd. Spoedig was alles op, de ouders hadden niets meer en brachten de kinderen weer in het bosch, en lieten hun ongemerkt alleen aan hun lot over.

Deze keer had klein Duimpje den weg niet met witte steentjes bestrooid, doch wel met kruimeltjes wit brood, zoo dacht hij nu andermaal den weg terug te vinden. De vogeltjes echter hadden al die kruimeltjes opgepikt, zoo dat de kinderen den weg niet meer terug vonden, en des nachts in het bosch moesten b'ijven. Toen zij niet meer wisten waarheen, steeg klein Duimpje in een hoogen boom om te zien, waar het einde was van het bosch. Hij zag in de verte een lichtje, waarheen hij met de kinderen spoedig naar toe wandelden. Na een half uur loopen, kwamen zij bij een groot huis. Klein Duimpje klopte aan de deur, en daar verscheen een groote vrouw. Klein Duimpje vroeg haar, om naar binnen te mogen met de andere kinderen en te mogen slapen. „Ach mijn Hemel” riep de goede vrouw, kruip maar

gauw zoo zacht als een muisje onder mijn
bed, en wees doodstil want mijn man is
een menscheneter, en kan ieder oogenblik thuis

KLEIN DUIMPJE VRAAGT ONDERDAAN

komen. En pas waren de acht kinderen onder
het bed gekropen of daar kwam de reus naar

binnen snuffelend als een jachthond en riep : „Vrouw ik ruik hier menschenvleesch ! Waar zijn de braadkinderen ?” En eer de vrouw het kon beletten, trok hij klein Duimpje en de andere kinderen onder het bed weg. De kinderen hielden vreeselijk, doch klein Duimpje zeide onbevreesd : „Ach lieve menscheneter wij kinderen zijn zoo mager als een plank, en geheel uitgehongerd, laat ons toch gaan.” — „Dat was ook juist” zeide de vrouw — „Wel nu dan” zei de reus tot zijn vrouw, geeft ze veel te eten, en breng ze dan naar bed.” De reus ging in een andere kamer. De moeder gaf de kinderen goed te eten, en bracht hun naar een groot bed, wat in dezelfde kamer stond waar 7 dochttertjes van den reus sliepen, die gouden kroontjes op hadden. Klein Duimpje bemerkte dat direct. Zoodra de vrouw nu weg was sloop klein Duimpje naar het bed van de zeven meisjes en verwisselde hun kroontjes, met de slaapmutsjes van zijn zusjes. De reus had spijt dat hij de kinderen niet geslacht had. Middernacht stond hij op; met een groot

KLEIN DUIMPJE VERZAMELT DE KROONTJES

mes in de hand, ging hij in het donker naar de kamer waar de kinderen sliepen. Voelde naar de hoofden, die hij er af wou snijden. Als hij de kroontjes voelde, dacht hij: „Halt, dat zijn mijn eigen kinderen, ik zou mij heerlijk vergissen” Toen ging hij naar het andere bed, voelde weer naar de hoofden, en grijsde valsch. Juist dat zijn de kinderen, die hebben mutsen op, en rits, rits, sneed hij de zeven meisjes de halzen door, ging weer weg, legde zich te rusten en snurkte zoo hard, dat de muren er van beefden; zoodra Klein Duimpje dat hoorde, riep hij de kinderen, klom met hen door het venster, en vluchtte weg. Toen de reus des morgens de kinderen uit het bed wilde halen om hun te braden en op te eten, zag hij tot zijn straf dat hij zijn eigen kinderen had gedood. O! Dat is de schuld van die kleine jongen riep hij toornig uit. Hij trok direct zijn zevenmijls schoenen aan, en liep de kinderen achterna. Gelukkig zag klein Duimpje hem heel in de verte aankomen en vluchtte met zijn achten in een hol van het bosch.

KLEIN DUIMPJE OP WEG NAAR HUIS

Toen de reus naderbij kwam, was hij zoo moe, dat hij omviel van vermoeidheid, en in een diepen slaap viel. Klein Duimpje dit bemerkende kroop zachtjes uit het hol, trok de reus zijn laarzen uit, sprong er zelve in, hield zijn kleine handjes achteruit, en beval de kinderen dat zij zich allen aan elkaar moesten vasthouden en hem volgen. En toen riep hij „een, twee, drie” en zoo vloog hij bijna met de kinderen langs de wegen naar huis terug. De ouders stonden juist voor hun hut en keken vol bewondering en vreugde op toen zij hun kinderen zagen aankomen. Daar ieder een gouden kroon op had en deze van veel waarde was, hadden hun ouders geen nood meer en waren zeer rijk.

REEPELSTEELTJE.

Daar was eens een molenaar, die een mooie dochter had. Op een goeden dag sprak de koning den molenaar. Deze laatste vertelde den koning dat hij een mooie dochter had die uit stroo goud kon spinnen.

Toen de koning dat hoorde, beval hij dat zijn dochter naar zijn koninklijk slot moest komen, opdat zij maar eens moest laten zien, wat zij kon. Het meisje werd dadelijk bij haar aankomst in een kamer vol met stroo gebracht.

De koning gaf haar een spinnewiel en een haspel. „Ga nu je gang maar,” zei de koning „en als dit stroo geen goud wordt, dan zal het je slecht bekomen. En als het je gelukt, dan wordt je mijn gemalin en koningin.”

De molenaarsdochter wist er geen raad op en begon te huilen. Opeens stond een dwergmannetje naast haar en vroeg haar waarom zij schreide. Het meisje vertelde het mannetje alles.

„Ik kan je wel helpen, als je mij belooft mij het eerste kindje te geven, wanneer je koningin bent geworden,” zeide de dwerg.

Het meisje stemde hierin toe en binnen zeer korten tijd waren alle spoelen van het spinnewiel vol goud.

De koning stond verbaasd, deed zijn gelofte gestand en trouwde met de molenaarsdochter.

Na verloop van een jaar kreeg de koningin een kindje en was hiermede dol gelukkig. Aan het kleine mannetje werd niet meer gedacht.

Op een goeden dag komt hij echter de kamer binnen stappen en vroeg het kindje mede te nemen. De koningin was hevig geschrokken en kon geen afstand van haar baby doen.

„Ik zal je nog een kans geven,” zei de dwerg; „als je binnen 3 dagen mijn waren naam weet, dan mag je het kind behouden.”

De arme koningin probeerde den naam

uit te vinden. Drie dagen lang. Op den laatsten dag wist zij, hoe hij heette. Zij had hem in het bosch heel zacht hooren zingen:

„'t Is toch zoo goed, dat
niemand weet
Dat ik Reepelsteeltje heet”.

De dwerg kwam op het laatste uur van den derden dag binnen en toen hij hoorde, dat de koningin hem Reepelsteeltje noemde, liep hij boos weg — natuurlijk zonder het kind.

De koning en koningin leefden verder heel gelukkig. Zij kregen nog vele kindertjes, en Reepelsteeltje is nooit meer terug gekomen.

„POTJE KOOK”.

Er leefde eens een moeder met haar dochter, die zeer arm waren. Op zekeren dag was er in het geheel geen eten meer in huis en het meisje, dat haar moeder niet kon zien honger lijden, ging het bosch in om wat bessen te zoeken. Lang zocht ze, maar het scheen of er geen bessen meer in het bosch groeien wilden.

Toen kwam ze een oude vrouw tegen, die zeker wist, dat zij en haar moeder het zoo arm hadden, tenminste de vrouw gaf haar een potje en zei, wanneer je zegt ; „Potje kook”, dan krijg je een heerlijke brij. Wanneer je zegt „potje houdt op”, dan houdt het potje onmiddellijk op.

Het arme meisje dankte de vrouw vriendelijk en ging zoo vlug ze kon met haar potje naar huis.

Hier namen ze direct de proef op de som en ja een heerlijke pot brij stond in een ommezien gereed.

Nu was alle armoede geweken bij hen, want ze konden zooveel eten als ze zelf maar wilden. Op een dag, toen het meisje niet thuis was, zeide moeder: „Potje kook”, en het potje begon te koken en een brij stond klaar. Maar nu wist de moeder niet meer wat ze zeggen moest om het potje te doen ophouden met koken. Het potje kookte steeds door, eerst kookte het potje het geheele huis vol brij, daarna de geheele stad. Het was vreeselijk, niemand in de geheele stad kon het koken doen ophouden. Toen kwam gelukkig het meisje thuis, die het potje door haar; „Potje houd op” liet ophouden met koken.

Het was een uitkomst voor de stad, maar de straten in die stad waren zoo vol met brij, dat degeen die er een boodschap moest doen, zich door een berg rijstenbrij moest heen eten.

EEN BANGE DROOM.

Aan de grenzen van Rhetie had graaf Humfried, Heer van Istrie, vele groote eigendommen. Het was nog in den aanvang der 9e eeuw. De omstreken van het land Rhetie waren nog groote woestijnen en door moerassen en oerwouden ingesloten. Op de heuvels stonden hier en daar versterkte burchten, welke door een schoonheid van torens en kasteelen op den vreemdeling een machtigen indruk maakten. Een dapper volk bewoonde in dien tijd de burchten en kasteelen. Ruw en onversaagd als zij waren, wisten zij zich op hun versterkingen te handhaven en vreemde volken moesten het niet wagen, den strijd met hen aan te binden want ver in den omtrek was het bekend, dat de burchten

niet te overwinnen waren. Was het land vooral bekend om zijn woeste omstreken, toch waren er sommige plekjes, welke die woeste omstreken niet deden vermoeden. Het waren die streken van het land, die de lievelingsplekjes waren van den Graaf van Rhetie en waar hij met zijn gezelschap naar toe ging om te jagen. Het klimaat was er verrukkelijk en onder de groote lianen en andere boomsoorten die men in de oerwouden aantrof, was het een heerlijke koelte en schaduw. Veel wild kon men op die plekken vinden en groote behendigheid en moed waren er noodig om in die streken een jachtpartij mede te maken.

Eens op een dag ging de graaf weer met zijn gevolg op een drijfjacht op wilde buffels. Het liep tegen den avond en de graaf, moe van de inspanning en jachtgenoegens, beklom een der vele rotsen in den omtrek. De rotsachtige bodem was dicht met mos begroeid en de graaf strekte zich hierop uit, om wat uit te rusten en viel daarop in diepen slaap. Hij droomde en voor zijn oogen ontrolde zich een schoone landstreek.

Hij zag een schilderachtig dal omgeven door een bosch van oude eiken en op een heuvel stond een schoon paleis. Om de trappen en muren slingerden zich wilde rozen en aan den voorkant zag men een schoone zuilenrij, welke den ingang van dat paleis vormde. Hier woonde en heerschte de koningin Isis. Het was een schoone, doch wreede vrouw. En ieder die haar zag, meende een hemelsche verschijning te aanschouwen. Zij geleek dan ook meer op een engel dan op een menschelijk wezen. Zoo schoon ze echter was om te aanschouwen, zoo wreed was haar karakter. Het betooverde ieder die met haar in aanraking kwam en menige koningszoon en prins had voor haar zijn geboortegrond en familie verlaten, om slechts in haar nabijheid te leven. Liefde kende deze schoone vrouw niet en meedoogenloos wees ze een ieder af, die naar haar hand kwam dingen. Naast haar heerschte Osiris, de geheimzinnige. Hij was de hooge priester en de voornaamste persoon in het rijk van koningin Isis. De graaf, die nimmer in deze omgeving geweest was, kon maar niet

genoeg krijgen van het bewonderen dezer schoone omgeving. Echter een doodsche stilte heerschte er overal. Geen zucht ging er door de eeuwenoude eiken en geen vogelstemmetje kweelde zoet en zangrijk in het loover der boomen. Als nu de graaf op het punt stond om het paleis binnen te treden, viel een heerlijk geurende roos voor zijn voeten, een vlinder kwam uit de roos en vloog het paleis binnen. „Dit is zeker een uitnoodiging voor mij, om ook het paleis binnen te treden”, dacht de graaf, en hij wandelde naar binnen. Hij kwam in een groote hal van ingelegd perlemoer. Groote rustbanken met zacht fluweelbekleding stonden aan de muren en prachtige spiegels weerkaatsten honderdvoudig allerlei grillige beeldengroepen, welke overal geplaatst waren. Een paar zware ebbenhouten deuren gaven toegang tot een groote zaal, welke zoo schitterend was, als de graaf nog nimmer gezien had. Zoodra hij de zaal binnenkwam, liep een lakei in goud ornaat op hem af, en heette hem namens de koningin Isis, welkom. Hij verzocht hem plaats te nemen en maar rustig af te wachten op de komst der

koningin. Toen hoorde de graaf in de verte een heerlijk gezang, hetwelk langzaam nader kwam. Door een geheimzinnige deur, welke de graaf in het geheel niet gezien had, trad een schoone stoet nader, een rij van sierlijke meisjes met kransjes in de haren kwam langzaam de zaal binnen. Zij tokkelden op een vreemd instrument, dat een eigenaardigen klank liet hooren en zongen samen een schoon lied, zoodat de graaf onbewegelijk en met alle aandacht luisterde. De meisjes plaatsten zich op een verhevenheid en schenen tot de hofhouding van koningin Isis te behooren. Daar hoorde de graaf drie slagen op een gong en plotseling rezen de meisjes allen tegelijk van hun plaatsen op. Thans zag de graaf de koningin haar entree maken. Voorafgegaan door een aantal priesters geheel in het wit gekleed, trad allereerst de hooge priester Osiris binnen. Een wijde mantel met gouddraad bestikt, drapeerde zijn indrukwekkende gestalte en een hooge muts van groen fluweel had hij op het hoofd. Zoodra Osiris binnenkwam, bogen de meisjes met een bevallige buiging voor hem en

geleidden hem naar een troon, waarop hij plaats nam. Even daarna kwam Isis binnen.

Sierlijk van gestalte had ze edele gelaatstrekken en stond het koninklijk gewaad haar wonderwel, terwijl een schitterende diadeem in haar lokken was vastgemaakt. Een scepter had ze in haar hand, waarmee ze een kort tikje op haar troon gaf.

Een doodsche stilte heerschte er nu in de zaal en zij begon te spreken. „Hoogepriester van Rhetië en gij getrouwen van mijn huis. Een ernstig vergrijp heeft heden plaats gehad. Een vreemdeling heeft het gewaagd ons paleis binnen te treden. Aan U mijn getrouwen, vraag ik, mogen wij dit straffeloos toestaan. Onze traditie wil, dat geen vreemde ons paleis mag betreden, en hij die dit wel doet is des doods schuldig. Welaan spreek, hoogepriester.”

Een zware stem antwoordde: „Wraak treffe den ontwijder, die met roekelooze hand lichten wil der waarheid sluier.”

Nauwelijks waren deze woorden uitgesproken, of de graaf werd door eenige zaalwachters aange-

grepen en voor den troon van Koningin Isis gesleept. Men bond hem aan handen en voeten, waarna de hooge priester voor hem kwam te staan. Hij zei eenige vreemde klanken en nam een groot mes op en zou er den graaf zeker een doodelijken slag mee hebben toegebracht, als deze niet plotseling met grooten schrik wakker werd, en bemerkte, dat hij gedroomd had. Intusschen was het al aardig donker geworden en het jachtgezelschap was ongerust over het lange uitblijven van den graaf. Zij waren zeer verheugd hem weer te zien en nog lang daarna vertelde de graaf aan ieder die het hooren wilde, wat hij gedroomd had.

EERLIJK DUURT HET LANGST.

Een rijk man had eens een knecht en hoewel deze hem reeds een jaar lang eerlijk, trouw en goed gediend had, betaalde de rijke man hem geen cent loon uit. De knecht zei niets daarvan en diende het tweede jaar even trouw en eerlijk. Na afloop van het tweede jaar kreeg hij nog geen loon. Weer zeide de knecht niets en diende zijn heer nog beter. Aan het einde van het derde jaar stak de baas met een breed gebaar zijn hand in zijn geldzak en haalde er niets uit. Toen vond de knecht het toch al te erg en zei: „Baas drie jaar lang heb ik je eerlijk gediend, wees nu zoo eerlijk en geef mij, wat mij naar recht en billijkheid toekomt, ik wil nu eens de wijde wereld intrekken,” „Ja beste vriend”, zei de baas, „voor je drie-

jarige trouwe dienst zal je rijkelijk beloond worden,”

Ten tweede male stak de baas zijn hand in den geldzak en haalde drie halve stuivers uit den geldzak en legde die halve stuivers in de hand van zijn knecht, zeggende: „hier is je loon, voor ieder jaar een halven stuiver,” zoo'n groot loon zou je maar bij weinig bazen verdiend hebben.”

De goedge knecht, die weinig verstand van geld had, was zeer tevreden met zijn kapitaal, streek het op en dacht bij zich zelf: „Nu heb ik volop geld in mijn zak en behoef ik niet meer te werken.”

Hij nam nu afscheid van zijn baas en trok vroolijk zingend de wijde wereld in.

Op een keer echter, dat hij een boschje voorbijging, kwam er een klein mannetje uit te voorschijn, dat hem toeriep: „Hei vroolijke Frans, waar gaat dat zoo lustig naar toe? Je trekt je, geloof ik, niet te veel zorg aan, is 't niet?” „Waarom ook?” vroeg de knecht, „ik heb genoeg. Mijn salaris van drie jaar dienst rinkelt in mijn zak. „Hoeveel is die schat dan wel?” vroeg

het mannetje. „Hoeveel,” was het antwoord, „wel drie halve stuivers, zuiver geteld.”

„Hoor eens,” zei thans de dwerg, „jij bent gezond en sterk en kunt goed werken, ik ben oud en zwak en kan dat niet meer: geef mij nu je drie halve stuivers.” De knecht nam nu de geldstukken uit zijn zak en gaf ze het mannetje, zeggende: „Hier heb jij het geld, ik zal toch wel geen gebrek lijden.” Toen sprak het mannetje: „Nu ik zie, dat je zoo’n goed hart hebt, mag je drie wenschen doen, zoodra het dan noodig is, zal ik ze in vervulling laten gaan.”

Wel, zei de knecht, dat sla ik niet af, ik sla trouwens niets af, behalve vliegen. Ik zal dan maar meteen beginnaen; ten eerste had ik graag een blaaspijp om er de vogeltjes mee uit de boomen te mikken, ten tweede een viool, waarmee ik iedereen die er mij op hoort spelen kan dwingen te dansen, en ten derde: dat iemand, wien ik een verzoek doe, mij dit moet toestaan. „Het zal gebeuren,” zei het mannetje en verdween weer in het boschje. Daarna stapte de knecht welgemoed verder.

Een tijdje daarna kwam hij een koopman tegen, die een verbazend langen baard had en naar een vogel stond te luisteren, die in een boom zat te zingen.

„Wat een Godswonder, dat zulk een klein diertje toch zoo'n schitterend geluid te voorschijn kan brengen. Was er maar iemand hier om het zout op den staart te strooien,” zei de koopman hardop.

„Is 't anders niet?” vroeg de knecht, „dat kan ik wel voor je doen.”

Hij mikte met zijn blaaspijpje en trof het vogeltje precies, zoodat dit naar beneden in de doornhaag viel.

„Nou, spitsboef,” sprak hij tot den koopman, „haal het beestje er nu maar uit.” „Scheld je soort uit, apenkop,” sprak de koopman. „'t Vogeltje zal ik nu maar halen, omdat het er nu toch eenmaal ligt, maar anders . . .”

Nu ging hij op zijn buik liggen en begon zich door het boschje heen te werken. Hij zal zoowat halfweg geweest zijn, toen de goede knecht een ondeugenden inval kreeg. Hij nam zijn viool en

begon er op te spelen. Onmiddellijk richtte de koopman zich op en begon te dansen. En hoe langer de knecht speelde, hoe mooier de koopman danste. Doch de doornen der haag scheurden des koopmans schamele jas en gingen de doornen als messen door zijn langen baard en verwonden hem aan gezicht en handen. „Houd in 's hemelsnaam op,” riep de koopman, „ik verlang heelemaal niet te dansen, houdt toch op, hoor je mij niet; je krijgt deze buidel met goudstukken als je ophoudt met vioolspelen.

„Nu je zoo royaal bent zal ik maar ophouden, maar ik moet je mijn compliment maken hoor, je kunt nog flink je beenen uitslaan.”

Na dit gezegd en den buidel met geldstukken in ontvangst genomen te hebben, ging de knecht zijns weegs.

De koopman was blijven staan en zei niets, doch niet zoodra was onze knecht een goed eind verder, of de koopman riep: „Dat zal ik je betaald zetten, schunnige muzikant, leelijke kale fiedelaar.

Steek een stuiver in je mond, dan ben je vijf centen waard."

Zoo scheldend en mopperend sloeg hij den weg in naar de stad en liep naar den rechter.

„Mijnheer de Rechter ziet u eens hoe ik op den openbaren weg ben toegetakeld."

„Och, och, een steen op den grond zou medelijden met mij krijgen. Mijn kleeren aan flarden, mijn handen en gezicht verwond en mijn geld afgenomen. Laat dien roover om Godswil in de gevangenis gooien."

„Heeft een soldaat soms met zijn sabel je zoo mishandeld!" vroeg de rechter.

„O neen, gelukkig niet," riep de koopman uit, „anders had de booswicht mij zeker vermoord. Neen, hij had een blaaspijp op zijn rug en een viool om zijn hals hangen. Ze zullen hem gemakkelijk herkennen.

Daarop zond de rechter zijn diender uit, die den goeden knecht al zeer gauw te pakken had, daar deze op zijn gemak doorgelopen was. De buidel met goudstukken vond men ook nog in zijn bezit.

Toen nu onzen knecht voor den rechter stond sprak hij tot dezen: „Ik heb dien koopman met geen vinger aangeraakt en heb hem ook zijn geld niet afgenomen. Hij heeft het mij vrijwillig aangeboden, als ik ophield met vioolspelen, want daar kon hij niet tegen.”

Och, och,” schreeuwde de koopman, „die kerel kan liegen alsof het gedrukt staat.”

De rechter kon hem ook niet gelooven en zei:

„Dat is al een zeer slechte verdediging, 't spijt me voor jou, maar je moet hangen.”

Toen de koopman dat hoorde riep hij: „Heerlijk, sjofele fiedelaar, leelijke schooier, nu krijg je je verdiende loon.”

Doodkalm beklom de knecht met den beul de ladder. Op de bovenste sport gekomen, vroeg hij den rechter hem nog een verzoek te willen toestaan, voor hij ging sterven.

Dat wil ik wel, antwoordde de rechter als je maar niet om je leven vraagt.

„Volstrekt niet”, antwoordde de veroordeelde, „het eenigste wat ik U verzoeken wil is, mij nog

eens voor de allerlaatste maal op mijn viool te laten spelen."

Toen de koopman dit hoorde gilte hij: „Niet doen, Edelachtbare, sta dit niet toe, sta dit niet toe."

De rechter echter kon dit verzoek absoluut niet weigeren. Door de gave, die het kabouter-mannetje, onzen knecht verleend had, kon hij misschien zijn leven nog redden.

Waarom zou ik hem dat pleiziertje niet gunnen dacht de rechter, geef hem zijn viool maar aan, daarna zal het wel uit zijn. De koopman schreeuwde nu: „Bind me vast, bind me vast." De goede knecht nam nu evenwel snel zijn viool en bij de eerste streek de beste begonnen allen te dansen en te trippelen; de rechter, de gerechtsdienaars, de griffiers. De man die den knecht zou vastbinden, liet het touw vallen. Bij de tweede streek hieven ze allen een been op, ook de beul liet den knecht los en begon aan den dans.

En nu speelde de knecht en dansten de rechter, de koopman, de griffier en allen die naar de

markt gingen, om het vreemde schouwspel te zien.

Tot zelfs de honden toe, was alles aan het dansen. En hoe langer de knecht speelde, des te hooger sprongen de menschen en vooral de koopman danste dat het om te gieren was. Eindelijk sprong men zoo hoog, dat de hoofden tegen elkaar bonsden en de rechter riep: „Als je ophoudt met spelen, ben je vrij en zal ik je je leven schenken.”

Eerst nu hield de knecht op met spelen, hing zijn viool weer om den hals en klom van de ladder naar beneden. Daarop liep hij naar de koopman, die stuiptrekkend op den grond lag en zei tot hem: „Ziezoo, spitsboef, vertel nu onmiddellijk waar je dit geld vandaan hebt gehaald, of ik neem mijn viool en begin weer van voren af aan te spelen.”

„Ik heb het gestolen,” kermde de koopman, „maar jij bent er eerlijk aan gekomen.”

Toen de rechter dit hoorde liet hij den koopman gevangen nemen en als een dief ophangen.

De knecht mocht toen vrij en ging kalm weg en vervolgde zijn tocht door de wijde wereld.

DE BETOOVERDE PRINSES.

Een werkman had twee zonen. De oudste heette Willem en was een ruwe en booze knaap, maar de jongste Hans geheeten, was een lieve en aardige jongen. De vader echter hield meer van den oudsten dan van den jongsten zoon en daar Willem dat wel wist, haalde hij de brutaalste kwajongensstreken uit, omdat zijn vader hem toch niet ervoor bestrafte. Het was voor den werkman een slechte tijd. Hij was timmerman en had wel voor de stad genoeg karweitjes op te knappen en uit te voeren, maar de stadsmenschen betaalden slecht en menigmaal moest hij naar de stad trekken om zelf zijn geld voor zijn werk te ontvangen, daar hij het anders nooit zou binnē krijgen.

Het was weer eens zoo een dag, dat de man vermoeid van het bezoeken zijner klanten, 's avonds in zijn dorp terugkwam en zich in de herberg buiten op een bank neerzette, om wat uit te rusten.

Daar hoorde hij een vreemde aan een ander vertellen, dat de koningsdochter betooverd was door een vreemde toovenaar en dat ze daardoor levenslang gedoemd was in een kerker als nachtuil te verblijven. Alleen een sterk en wijs man, die de drie tooverformules kon bezweren, waarmee de toovenaar haar gevangen had, zou in staat zijn haar te redden en te verlossen uit deze wreede gevangenschap. Toen nu de man dat hoorde, dacht hij direkt aan zijn sterken en wilden zoon Willem. Daar hij begreep, dat hij die de prinses zou bevrijden op de eeuwige dankbaarheid van den koning kon rekenen en met haar zou trouwen, riep hij zijn zoon bij zich en vertelde hem wat hij gehoord had. Direct was Willem bereid het waagstuk te ondernemen, om de Prinses te gaan bevrijden.

Den anderen morgen vroeg besteeg hij zijn

paard en onder de zegenwenschen van zijn vader reed hij den landweg op naar de naburige stad. Willem was een dappere, maar plaagzieke jongen en tevens wreed. Niets wat zijn oog zag, kon hij met rust laten en als hij de vogels in de boomen zoo heerlijk hun morgenlied hoorde zingen, sloeg hij woedend met zijn rijzweep in de takken en verschrikt vlogen de vogels dan weg. Hij kwam aan een kunstig gebouwde mierenhoop maar zijn oog had geen bekoring en zijn verstand geen begrip voor het onvermoeide arbeidzame leven dezer kleine diertjes en met de hoeven van zijn paard liet hij de geheele mierenhoop, omvertrappen en duizenden van die kleine diertjes liepen armzalig en bedroefd rondom het eens zoo kunstig gemaakte nest. Verderop zag hij een bijenkorf in het veld staan. De nijvere beestjes zoemden bij honderdtallen om de korf en kwamen met hun honig aangedragen, welke zij uit de bloemen wisten te halen. Inplaats van bewonderend te blijven kijken naar het enorme werk door die diertjes verricht, had hij daar in het geheel geen oog voor en sloeg met zijn zweep

de arme diertjes weg van de korf. Toen kwam hij aan een beek en zag daar twaalf mooie witte eendjes zwemmen. Wreeddaardig lokte hij de lieve diertjes eerst aan den oever en maakte ze dan de een na den ander dood, slechts een eendje wist snaterend te ontkomen.

Eindelijk kwam hij aan de stad en ging regelrecht naar het koninklijk paleis. Hij kwam voor een gesloten poort en klopte met zijn zweep eenige malen op de deur. Daar verscheen een oud moedertje, die hem vroeg wat hij wenschte.

„Oude Draak,” sprak hij, „ik kom om de prinses te bevrijden uit de klauwen van den boozen toovenaar.”

„Ik zal u binnenlaten,” sprak de oude vrouw.

Toen hij binnen was, zei de oude vrouw hem, dat hij eerst drie verschillende zaken tot een goed einde moest brengen, anders zou hem een groot ongeluk overkomen.

„Vertel maar op”, zei nu de moedige Willem, „dan zullen wij eens zien, of het mij zal gelukken de Prinses te bevrijden.”

Nu bracht de oude vrouw hem een leege mand

en zei dat hij die mand met koren moest vullen uit het korenveld.

„In een uur tijd ben ik terug en gaan wij aan een tweede proefneming beginnen,” sprak de oude.

Willem echter had geen zin om koren te gaan halen uit het korenveld en toen de oude vrouw na een uur terugkwam, vond ze de mand leeg en Willem languit in het gras liggen. Ze zeide slechts „Niet goed” en gaf Willem een gouden sleutel, welke zij daarna in de diepe slotgracht wierp.

„Haal de sleutel eruit, over een uur kom ik terug.”

Toen ze echter een uur later terugkwam was de sleutel niet uit het water gehaald en de oude vrouw sprak nu tweemaal: „Niet goed, niet goed”.

Nu nam ze hem bij de hand en gingen zij een grooten trap af naar de groote koningszaal. Midden in de zaal zaten drie schoone gesluierde vrouwen.

De oude vrouw sprak nu: „Kiest U jonge man de prinses uit deze drie vrouwen. Als ge goed

hebt gekozen, dan zult ge de prinses trouwen, maar wee als gij de verkeerde kiest" en ze was weer verdwenen.

Nu was onze Willem besluiteloos. De vrouwen leken op elkaar als drie druppels water. Eindelijk koos Willem haar, die aan den linkerkant zat, maar wee, niet zoodra had hij dit uitgesproken of daar kwam een vreeselijke draak op hem af, pakte hem beet en smet hem uit het raam te pletter op het slotplein. Zoo kwam de wilde en wreede jongen op ongelukkige wijze aan zijn eind.

Toen nu de oudste zoon na maanden niet terug kwam, besloot Hans om ook eens zijn geluk te wagen en te probeeren de prinses te bevrijden. Vol moed ging hij op weg en verheugde zich in het gezang der vogelen en de heerlijke prachtige zonneshijn, die alles rondom hem in prachtige kleuren zette. Ook hij kwam aan de mierenhoop, maar liep er voorzichtig omheen, om de nijvere diertjes niet te verstoren en hen niet dood te trappen. Toen hij bij de bijen kwam, bleef hij bewonderend staan kijken naar den ontzaglijken

arbeid die de diertjes verrichtten en bij den vijver lokte hij de eendjes naar zich toe en gaf ze van zijn brood te eten en strooide broodkruimels. Toen hij bij de oude slotpoort kwam, klopte hij bescheiden aan de poort en ook nu weer deed de oude vrouw open.

„Lief moedertje, ik verzoek U beleefd mij te willen toestaan te probeeren het leven van onze beminde prinses te redden,” zei hij tegen haar.

„Zeker,” sprak de oude vrouw, „dat kan gebeuren, maar denk er om, als U niet slaagt, dan kost het uw leven, zooals het reeds aan meerderen voor u het leven gekost heeft.”

De oude vrouw gaf hem nu een mand, waarin hij al de gerstekorrels moest verzamelen, die op het veld lagen. Vol moed begon Hans, maar na een uurtje had hij slechts de halve mand gevuld. Daar kwamen de mieren aangelopen en kwamen hem een handje helpen, zoodat in een ommezien de geheele mand gevuld was. Toen de oude zag, dat de eerste proef goed gelukt was, sprak ze slechts: „Goed zoo” en droeg hem op twaalf gouden sleuteltjes uit het diepe grachtwater te

halen. Nu kwamen de eendjes aangezwommen,
ieder met een sleuteltje in den bek en was dus
ook deze proef goed gelukt. Toen de oude vrouw
dit zag, sprak ze tweemaal: „Goed zoo, goed zoo”

en nam hem naar de koningszaal, waar hij de
drie gesluierde vrouwen zag, alle precies gelijk
gekleed en op elkaar lijkende. Daar kwamen een
zwerm bijen door het open raam binnenvliegen
en zoemden rondom het hoofd van de middelste

gesluiserde vrouw. Nu koos Hans de middelste vrouw en werkelijk was ook de derde proef gelukt en hield hij de schoone prinses in zijn armen. Groot feest was er nu in de stad, toen men hoorde dat de prinses uit de handen van den toovenaar was bevrijd en Hans werd nu de gelukkige bruidegom van de prinses.

Vele jaren leefden zij nu gelukkig met elkander en als ze niet gestorven zijn leven ze nu nog gelukkig en tevreden.

TAFELTJE DEK JE.

Een kleermaker leefde met zijn 3 zoons gelukkig en tevreden in een huisje aan het einde van een dorp. Zij hadden slechts een enkele geit die hen volop elken dag zijn melk gaf. Om de beurt moest ieder der drie zoons met de geit naar de weide, opdat hij voldoende gras te eten kreeg, want als de geit niet voldoende at, zou ze maar weinig melk geven. Op een dag dat de oudste de geit meenam naar de weide, zeide hij tegen haar: „geitje heb je wel genoeg gegeten, want je krijgt niets meer tot den volgenden dag.”

Nu antwoordde de geit, dat hij heusch zijn buikje rond gegeten had en niets meer lustte.

Dan gaan we naar huis, sprak de oudste zoon.

Toen zij nu thuis kwamen bracht de zoon de geit naar den stal. Zijn vader ging nu naar den stal

en vroeg de geit of ze nog wat lustte. Nu antwoordde de geit: „Of ik nog wat lust, wel man ik heb nog niets gehad en rammel van den honger.” Nu werd de kleermaker op zijn zoon vreeselijk kwaad. Hij nam zijn wandelstok en liep op hem af.

„Jou luilak,” riep hij, „wel wil je boeken hier zitten lezen, maar de arme geit laat je verhongeren.” Hij sloeg hem zoo hard, dat de jongen het huis uitliep.

Den volgende morgen moest nu de tweede zoon met de geit op stap gaan om hem te laten grazen in de malsche weide. Hij zocht een heerlijk zonnig plekje uit waar prachtige grashalmen bloeiden en de geit vrat haar buikje dan ook dik. 's Avonds vroeg nu de jongen aan de geit of ze nog wat wilde eten, maar de geit antwoordde weer, dat ze niets meer zou lusten.

„Dan gaan we naar huis,” zeide de jongen.

Hij deed een touw om haar hals en kuierden zoo samen naar huis. Ook nu weer ging de kleermaker hooren of de geit nog wat lustte en weer antwoordde de geit, dat ze een razenden honger had en graag wat malsch gras wilde eten. Wat

was de kleermaker woedend. Hij nam zijn dikste stok en sloeg ook zijn tweeden zoon de deur uit.

Nu moest de jonste zoon met de geit den anderen morgen naar de weide. Maar ook nu weer gebeurde hetzelfde als met de andere broers. Toen nu de kleermaker 's avonds aan de geit vroeg of ze nog eten lustte, antwoorde het booze dier dat ze haast verhongerde.

Hetzelfde lot als zijn oudste broers trof ook de jongste. Hij werd door zijn vader de deur uitgezet, zoodat nu de kleermaker met zijn geit alleen achter bleef. Nu moest hij zelf den anderen morgen met zijn geit naar de weide. Toen ze nu tegen den avond teruggingen, zeide de kleermaker: Dat is nu beter dan met die kwajongens, die je maar lieten verhongeren.

Maar ook nu weer sprak de geit: „Baas ik heb haast niet gegeten en heb ergen honger.”

Nu begreep de kleermaker pas wat voor een boos dier de geit was en dat hij zijn zoons valsch beschuldigd had. Hij was woedend op dat brutale beest, nam zijn stok en beukte zoo kwaadaardig op de huid van het beest, dat ze

een paar groote sprongen maakte en angstig blatend de deur uitsprong en op den loop ging. Nu was de kleermaker geheel alleen overgebleven. Zijn drie zoons had hij verloren en zijn geit was hij ook al kwijt, geen wonder, dat hij den ganschen dag maar treurde. Intusschen was zijn oudste zoon meubelmaker geworden en daar hij een heldere kop had, leerde hij zijn vak spoedig en was zijn baas over hem tevreden. Toen hij van zijn baas wegging om de wijde wereld in te trekken, kreeg hij van hem mee een aardig tafeltje dat er heel gewoon uitzag. Het was echter een wondertafeltje en als hij 's avonds het tafeltje neerzette en sprak: Tafeltje dek je, dan kwam vanzelf een vreemde hand en dekte de tafel met mooie schalen met heerlijke spijsen. Zoodoende zou de zoon dus nooit etensgebrek hebben. Hij was met zijn geschenk zeer in zijn schik en vele jaren had hij zijn plezier ervan. Toen hij echter besloot zijn ouden vader eens op te zoeken, kwam hij in een stad waar een kwade herbergier woonde. Deze zag zijn wondertafel en was zoo hebzuchtig van aard, dat hij besloot net zoo'n tafel

na te maken en de gewone er voor in de plaats te zetten. Dit gelukte hem dan ook werkelijk en toen zijn gast 's morgens vroeg op reis ging, nam hij de verkeerde tafel mee.

Spoedig kwam nu de zoon aan zijn vaders huis

en het was een gelukkig weerzien. Toen de vader nu van de wondertafel hoorde, schudde hij ongelovig zijn hoofd. Maar de zoon zei hem, dat hij maar een paar gasten ten eten moest vragen, dan

zou hij wel zien wat de wondertafel doen zou.

Toen nu de gasten allen om de tafel zaten, zei de zoon: Tafel dek je. Maar och, welk een schande was dat, er gebeurde niets. De gasten lachten nu den jongen uit om zijn wondertafel en maakten hem bespottelijk. Zonder te eten moesten ze nu vertrekken en vertelden overal wat er gebeurd was. De vader had echter geleerd zich niet meer kwaad te maken en ging weer kleeren verstellen, terwijl zijn zoon weer bij een meubelmaker aan het werk ging.

De tweede zoon kwam bij een molenaar in de leer en leerde vlijtig. Toen zijn leertijd om was, sprak de molenaar tot hem: Vrind omdat je vlijtig gewerkt hebt krijg je van mij een wonder-ezel ten geschenke. Als je tot de ezel zegt: Kapora, sana kalaba, dan zal de ezel goud spuwen zooveel je maar hebben wilt.

De jongen bedankte zijn baas vriendelijk en trok de wijde wereld in. Hij had natuurlijk aan geld geen gebrek en leefde er maar lustig op los. Toen hij er eens aan dacht om naar zijn vader te gaan, kwam hij voorbij dezelfde herberg waar

die hebzuchtige waard woonde. Daar hij erg goed voor zijn ezel was en hem zelve altijd verzorgde, dacht de waard, dat het zeker een wonderezel was en toen hij door een kier van de deur in de stal keek, en zag dat de ezel na die drie woorden goud spuwde, was zijn plan spoedig gemaakt en besloot 'snachts de ezel te verruilen. Den volgenden morgen toog de jongen met den verkeerden ezel op weg. Toen hij bij zijn vader kwam, was het wederzien erg hartelijk en de vader vroeg hem wat voor bijzonders hij had meegebracht.

Ik heb een goudezels meegebracht, zeide nu de zoon.

Dat is goed mijn jongen, dan behoef ik tenminste niet zoo hard meer te werken.

Toen nu de jongen tot zijn ezel sprak: Kapora sana kalaba, bemerkte hij tot zijn schande dat hij bedrogen was en de verkeerde ezel had meegebracht. Er was echter niets aan te veranderen en hij besloot maar weer molenaarsknecht te worden.

Nu was de derde zoon echter een beetje handiger en daar hij hoorde welk een lot zijn beide

Hij bedankte voor het geschenk, en ging naar huis. 151

broers ten deel was gevallen, zou hij wat voorzigtiger zijn. Hij kreeg nadat hij bij een loodgieter vlijtig gewerkt had, een zak ten geschenke, die een wonderlijke eigenschap bezat. Zoodra sprak hij de woorden: Knuppel uit den zak, of direct kwam een zwarte knuppel en sloeg er maar op los.

Hij bedankte zijn baas nu voor het geschenk en ging met zijn wonderzak op stap. Na eenigen tijd rondgezworven te hebben besloot ook de jongste zoon naar zijn vader terug te keeren. Hij kwam ook in de herberg waar de begeerige man woonde. Hij vertelde den waard dat in den zak iets wonderlijks zat en of hij hem een goed plaatsje wou geven onder zijn hoofdkussen. De waard die dacht dat er minstens diamant in zat, besloot 's nachts den zak te stelen.

Toen hij nu 's nachts kwam om den zak weg te nemen, sprong de zoon ineens overeind en riep luid: Knuppel uit den zak. Nu kreeg de waard zoo'n aantal slagen dat hij van pijn in elkaar zakte. Hij beloofde alles terug te geven, als die knuppel maar ophield. En werkelijk. De

zoon kreeg de wondertafel en de ezel terug.

Nu sprak de jongen: Knuppel in den zak, en direct hield de knuppel op met slaan en verdween weer in den zak. Opgewekt kwam de jongen bij zijn vader en vertelde hem wat er gebeurd was en liet hem den goudezak en wondertafel zien. Door de slimheid van den jongsten zoon, was de geheele familie nu schatrijk geworden en leefde nog vele jaren gelukkig en tevreden met elkander.

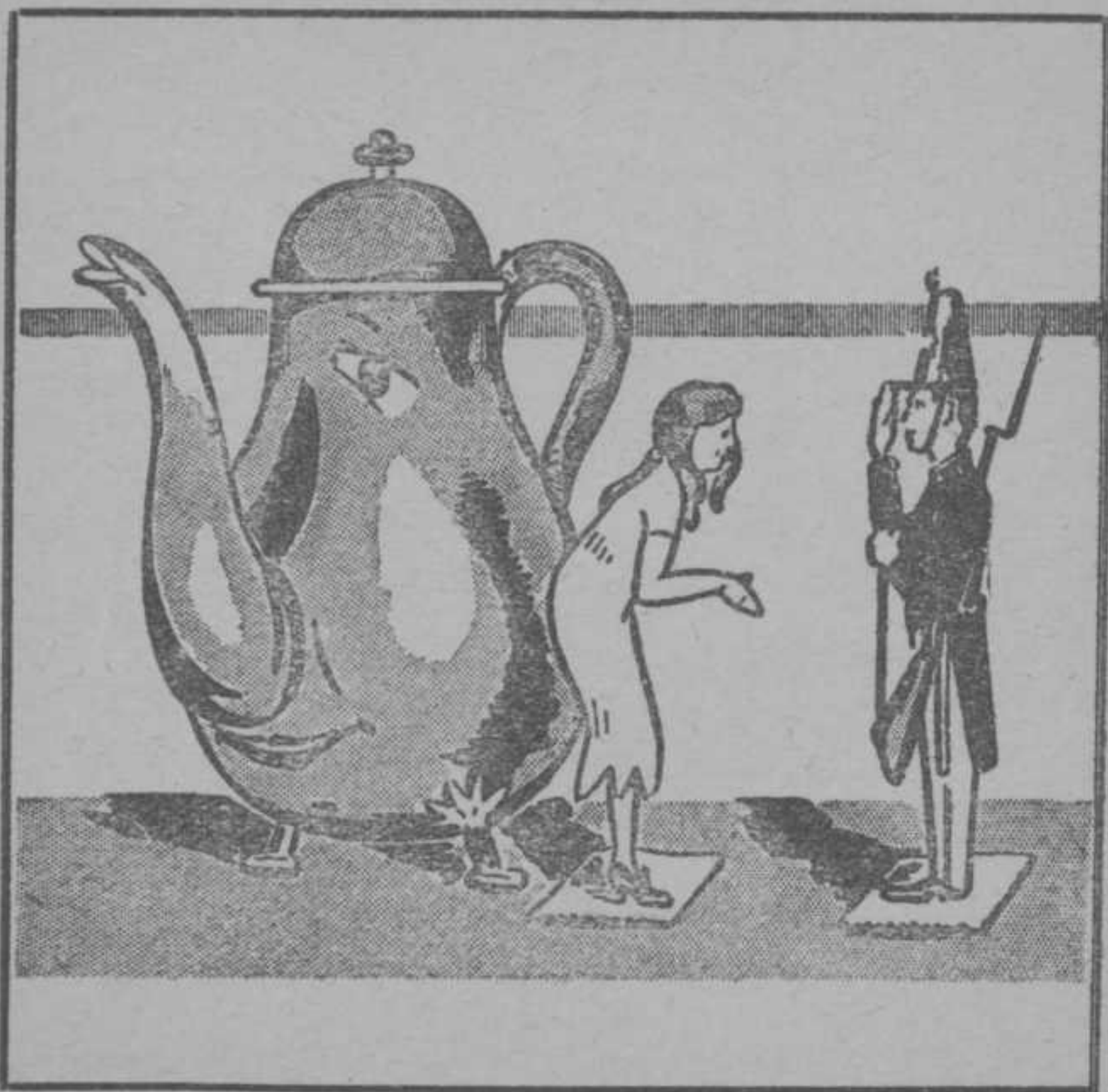
SOLDAAT ÉÉNBEEN

Er was eens een groote oude tinnen koffiekan. Die kan stond reeds jaren opgeborgen in een kast. Op een goeden dag zei de baas van deze koffiekan, „vrouw wij moesten dat oude ding maar gaan verkoopen, wij krijgen daar veel geld voor.” Zoo gezegd, zoo gedaan. Er kwam een koopman en de koffiekan werd verkocht, maar daarna ging de kan over in verschillende handen. De een verkocht hem weer aan den ander, niemand wou zoo'n ding houden. Zij zwierf van stad tot stad, totdat zij eindelijk in een groote fabriek terecht kwam. De baas van deze fabriek was heel toevallig fabrikant in tinnen soldaatjes. Op zekeren dag zag hij de koffiekan in een hoek staan. Hij bekeek haar eens goed en riep toen eensklaps zijn knecht.

„Jan,” sprak hij, „zie je die kan, maak jij daar eens vlug tinnen soldaatjes van.” De knecht toog direkt aan het werk en in een minimum van tijd waren er een-en-dertig soldaatjes gegoten. Zij hadden allen een ransel op den rug en een geweer op den schouder. Zij werden geverfd en zagen er als heusche soldaten uit. Zij werden netjes in een doos gepakt en zoo de wereld ingezonden. Toen zij zoo een tijdje gereisd hadden, kwamen zij terecht in een grooten winkel. De winkelier dacht, ik heb geen kinderen die er mee kunnen spelen. Ik ga ze verkoopen. Zoo kwamen ze op zekeren dag bij een eigenaardigen jongen terecht, die ze op zijn verjaardag had gekregen. O, wat vond hij ze mooi. Toen het deksel van de doos af was, was het eenige wat hij riep: net echte soldaten. Hij liep er dan ook vlug mee naar zijn vriendjes, om ze te laten zien. Zij werden uitgepakt en op de tafel gezet. Toen ze nu allen uitgepakt waren zagen ze, dat er een bij was die maar één been had en toch stond hij op dat eene been zoo goed als de anderen op twee beenen. In de speelkamer van het vriendje waar de

soldaatjes opgesteld waren, stond nog veel meer speelgoed. Onder anderen een prachtige villa, geheel gemaakt van hout met echte ramen. Langs de villa stonden rozenstruiken, boomen met appels, peren, pruimen en in het midden was een prachtige vijver geschilderd.

Daarin zwommen eendjes. In het kort, het was prachtig. In die deur had men een klein meisje gezet. Dat meisje stond tegen die deur geleund net alsof ze ook maar één been had. O, wat is ze mooi, dacht de tinnen soldaat, die maar één been had, en net als ik heeft ze ook maar één been. Ik zou haar wel tot vrouw willen hebben, maar ik durf haar niet te vragen. Ik geloof bepaald, dat ze een voornamen prinses is. Toen de jongens zoo een tijd tezamen hadden gespeeld met de tinnen soldaatjes en het andere speelgoed, ging Karel, want zoo heette de gelukkige jongen van de soldaatjes, ze netjes inpakken en liep er mee naar huis. Alles werd thuis netjes opgeborgen. Toen alles rustig was, begonnen de soldaatjes met elkaar te spelen. Ze probeerden het deksel van de doos af te krijgen, doch het

Toen hij terug kwam, was het prinsesje met de soldaat verdwenen en niemand heeft ooit weer iets van hen gehoord.

ging niet. Allen vielen door elkaar. Behalve die met het eene been, die bleef rechtop staan. Den volgenden morgen was Karel al vroeg op om met zijn soldaatjes te spelen. Hij liep met zijn doos den landweg op, doch had niet bemerkt, dat de doos niet goed gesloten was. Onderweg was Karel over een sloot gesprongen en de soldaat met het eene been was opeens op de gedachte gekomen om te ontvluchten. Op hetzelfde oogenblik deed hij dan ook een sprong en viel toevallig juist op een houten scheepje, dat daar voorbij kwam. Hoe het scheepje ook kantelde, het soldaatje bleef rechtop staan. De boot ging verder totdat hij eindelijk in een groote vaart terecht kwam.

Er kwam storm opzetten en de boot ging verder en verder tot ze eindelijk voor een sluis kwam te liggen.

„Halt,” riep de sluiswachter, „je mag niet verder, eerst tol betalen.”

Doch de soldaat bleef in de houding staan en deed of hij niets hoorde. Het toeval wilde, dat van den anderen kant ook juist een boot kwam.

Deze boot had de boot met de soldaat niet gezien en zodoende stooten ze tegen elkaar met het gevolg dat de soldaat hals over kop in het water viel. O dacht de soldaat, wat zal er nu met mij gebeuren? Nog zoo jong en nu al te moeten sterven en dan zie ik mijn prinsesje nooit meer terug. Op hetzelfde oogenblik kwam een snoek aangezwommen. Hij had het ongeluk gezien en in één hap at hij den soldaat op.

„Brr.....” zei de soldaat, toen hij in de maag van den snoek zat. „was ik nu maar in mijn doos gebleven bij mijn dertig broertjes, dan zat ik nu niet in zoo’n donkere gevangenis. Waarom moest ik ze ook verlaten, ik had het toch zoo goed,” en dan dacht hij aan het lieve prinsesje. „Zou ik haar ooit weerzien?”

Zoo gingen eenige dagen voorbij. Karel had overal naar zijn soldaatje gezocht. Juist omdat deze zoo verstandig was, wou hij hem als officier bevorderen. Maar hij kon hem nergens vinden, totdat op een mooien dag een vischbcer kwam met een grooten snoek. Hij werd schoongemaakt en aan mooten gesneden. En zie op eens

stootte Kaatje de keukenmeid op iets hards. Karel die er bij stond, vroeg Kaatje wat het was en zie de soldaat kwam uit den snoek te voorschijn. Wel was er wat verf van zijn gezicht en kleeren afgegaan, maar anders toch nog zoo recht als voorheen. „Dag Karel, sprak hij, ik heb verkeerd gedaan, maar ik heb leergeld gegeven. Ik zal nooit weer deserteeren.” Karel was zeer blij, dat hij zijn soldaat weer had. Hij nam hem naar zijn vriendjes in de villa om hem tot officier te benoemen. Toen ze daar aankwamen, stond de prinses nog altijd in de deur. Zij leunde noch altijd op haar eene been. Ze keken elkaar aan alsof ze zeggen wilden: ik dacht wel dat wij elkaar weder zouden zien. Karel wilde zijn vriendjes verrassen en had het tinnen soldaatje even bij de deur gezet. Precies naast het prinsesje. Toen hij terug kwam, was het prinsesje met de soldaat verdwenen en niemand heeft ooit weer iets van hen gehoord.

EEN MUISJE, EEN VOGELTJE EN EEN WORST.

Er leefden eens een vogeltje, een worst en een muisje genoegelijk te samen. Het werk was onder hun drietjes goed verdeeld. Het vogeltje ging iederen dag in het bosch hout halen, de worst kookte en het muisje stookte.

Op zekeren dag, toen het vogeltje weer eens in het bosch aan het hout halen was, kwam het een ander vogeltje tegen, die hem een domkop schold, omdat het vogeltje zoo hard werkte. Hij zei, dat het bij hem anders toeging. Wanneer het muisje de kachel gestookt had, ging ze naar haar kamer, om uit te rusten. De worst had den meesten arbeid te verrichten, want die moest altijd bij het eten blijven zitten. Als het etenstijd

was, kwam het vogeltje thuis en ze gingen dan eten.

Nadat ze gegeten hadden, gingen ieder naar zijn kamer en sliep tot den volgenden morgen.

Den volgenden morgen wilde het vogeltje, dat een leventje als zijn kameraad hem geschetst had wel aanstond, geen hout halen. Het onnoozele dier zei, dat hij niet langer wenschte knecht te spelen, dat een ander maar eens hout moest aanslepen. De muis en het worstje wisten niet wat ze ervan zeggen moesten, maar gaven hun kameraad toch zijn zin. Door loting werd het vogeltje nu tot waterhalen aangewezen. Het worstje moest hout halen en de muis zou moeten koken. Zoo gezegd zoo gedaan. Het worstje toog op weg om hout te halen, maar bleef zoo lang uit, dat zijn kameraden ongerust werden.

Het vogeltje vloog het worstje al vast een eindje tegemoet, maar kwam onderweg een hond tegen, die het vogeltje vertelde, dat hij den worst lekker had opgesmuld. Diep bedroefd keerde ons vogeltje naar hun gemeenschappelijke woning terug, en vertelde het muisje heel voorzichtig, wat de hond gedaan had.

Het muisje zei :

„Er zit niets anders op, wij moeten er nu ook het werk van de worst bij nemen. Het vogeltje nam nu de taak van tafeldekken op zich. De muis kookte het eten. Maar toen het eten gaar was, ging het arme dier, om er een smaakje aan te geven, zich door de pap roeren, dat had het 't worstje ook zien doen. Toen het vogeltje nu wilde opdoen bemerkte het tot zijn schrik, dat het muisje verdwenen was.

Hij zocht en riep, maar niets was te vinden.

Wat nu gedaan.

Nu moest het vogeltje alle werkzaamheden zelf verrichten. Op een goeden dag echter, boog ons arme vogeltje zich te ver over den waterput, viel erin en verdronk.

